

Π Ρ Ο Σ Θ Ε Σ Ε Ι Σ

... ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΩΝ ΠΟΥ ΑΛΛΑΞΑΝ ΡΟΤΑ

Με όσα σε προηγούμενες σελίδες αναφέραμε για τους νέους πεζογράφους δεν εξαντλήθηκε το θέμα. Οφείλομε εδώ, για να συμπληρωθεί η εικόνα, να καταγράψουμε τα έργα εκείνων των νέων πεζογράφων ή πρωτοεμφανιζόμενων συγγραφέων, στα οποία δεν τίθεται ζήτημα αλλαγής του ισχύοντος κλίματος· κοντολογίς, ανήκουν στις παραδοσιακές γραφές.

Το 1940 κυκλοφορούν τα διηγήματα του Πέτρου Δήμα (γ. 1917) *Στη βορεινή πλευρά της Κυραβγένας* (του οποίου συναντάμε σε άλλες σελίδες το ποιητικό και μεταφραστικό έργο), που κρήθηκαν από τους: Ν. Λαπαθιώτη (*Νέα Εστία*, 1940, σ. 1037-1038), Γ. Μυλωνογιάννη (*Νεοελληνικά Γράμματα*, 22/6/1940, σ. 7) και Σοφία Μαυροειδή-Παπαδάκη (*Νεοελληνική Λογοτεχνία*, Μάιος 1940, τεύχ. 5, σ. 155-157).

Το 1943 εκδίδονται τα διηγήματα: *Ο έβδομος ουρανός* του Γιάννη Αηδονόπουλου (1916-1944),²⁰² που έκρινε ο Γ. Χατζίνης (*Νέα Εστία*, 1943, σ. 1166-1167), *Ιστορίες των γαλάζιων ωρών* του Γιάννη Αγγέλου (γ. 1915), που έκρινε ο Αιμ. Χουρμούζιος (*Γράμματα*, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1943, τεύχ. 11-12, σ. 289-290) και *Ναθαναήλ Μαρκός* του Ζήση Σκάρος (1917-1997).²⁰³

Καθυστερημένα εμφανίστηκαν με διηγήματα το 1943 ο Νότης Ρουσιάνος (γ. 1914), *Η πορεία του σάλιαγκα*, και το 1944 οι: Δημήτρης Γιάκος (1914-1999), *Στην καινούργια μας γειτονιά* και Δημήτρης Σιατόπουλος (1915-2001), *Άνθρωποι εσωτερικής καύσεως*.

Μια άλλη κατηγορία είναι οι συγγραφείς που είχαν παρουσιάσει εργασίες υψηλών προδιαγραφών από τα προηγούμενα χρόνια, συνέχισαν στα χρόνια της Κατοχής, αλλά μεταπολεμικά εγκατέλειψαν τη λογοτεχνία χάριν της δημοσιογραφίας, ή ό,τι τότε έδειχναν εν δυνάμει το ανέπτυξαν με σοβαρότητα και ευθύνη σε τομείς με τους οποίους η παρούσα εργασία δεν ασχολείται: κριτική θεάτρου, κινηματογράφου, σκηνοθεσία και συναφή άλλα.

Ο Βάσος Βασιλείου (1915-1985), έχομε δει ότι ο συγγραφικός του βίος

202. Το 1938 είχε εκδώσει τη συλλογή ποιημάτων *Ειδόλλια* και το 1939 τη μετάφραση *Από Ρώσοι ρομαντικοί*, που έκριναν ο Γ. Μυλωνογιάννης στα *Νεοελληνικά Γράμματα* (αντίστοιχα, 26/11/1938, 28/10/1939) και ο Γ. Χατζίνης στην *Πνευματική Ζωή* (αντίστοιχα, 1938, σ. 331-332· 1939, σ. 268-270).

203. Ο Σκάρος μεταγενέστερα χρησιμοποίησε και άλλα ψευδώνυμα, αλλά στο κύριο έργο του επανέρχεται στο Ζήσης Σκάρος. Το πραγματικό του όνομα ήταν Απόστολος Ζήσης.

